

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/765/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216004
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712216004.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo dňa 08. 10. 2013, č. k.: 13C/220/2012-100, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd zamietol.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní vedenom pod spisovou značkou 13C/220/2012, sa domáha voči odporcovi náhrady škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen titulom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ dňa 07.10.2013 žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcov, a to až do konečného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a zároveň žiadal prerušiť prebiehajúce konanie vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorou namietal porušenie základných práv a slobôd podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky, keď namietal porušenie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, do ktorých malo byť zasiahnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti.

Okresný súd aplikujúc § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Poukázal na to, že dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. vždy musí byť to, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre rozhodnutie súd. Navrhovateľ nepreukázal, že by súčasne prebiehalo iné konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca vplyv na predmet tohto konania. V tejto súvislosti poukázal na to, že zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vec prejednáva, navrhovateľ namietal už v návrhu na začatie konania. O jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici postupom podľa § 16 ods. 1 O. s. p.

Vo veciach, ktoré sa pôvodne viedli na okresnom súde pod spisovými značkami 13C/220/2012, 13C/221/2012, 13C/248/2012, 13C/249/2012, 13C/250/2012, 13C/253/2012, 13C/254/2012, 13C/255/2012, 13C/256/2012, 13C/257/2012, 13C/293/2012 zákonný sudca JUDr. Juraj Lehotský nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania týchto vecí, pretože nebol zákonným sudcom v predmetných exekučných veciach. Keďže si navrhovateľ uplatnil svoje zákonné právo namietat

nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným postupom rozhodnuté, súd nevidel dôvody na prerušenie konania.

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/ a f/ O. s. p. Tvrdil, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že súd vo svojom rozhodnutí nekonkretizuje, prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Rozhodnutie je preto nepreskúmateľné a musí byť zrušené.

Dôvod na prerušenie konania navrhovateľ súdu preukázal. Súdu doručil elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Navrhovateľ už v návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd v označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodovanie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Pomer zákonného sudcu k veci ako aj pomer každého zo sudcov konkrétneho okresného súdu možno vzhladnúť v tom, že je sudcom vecne a miestne príslušného okresného súdu, postupom ktorého mala byť spôsobená navrhovateľovi škoda. Navrhovateľ s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nie je prípustné, aby do rozhodnutia ústavného súdu sa v konaní o veci samej pokračovalo a naďalej vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Navrhol uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

Vyjadrenie k odvolaniu odporcom podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

V návrhu na prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Zvolen nie sú z pojednávania a rozhodovania veci vylúčení. Rozhodnutím krajského súdu, ktoré hodnotí navrhovateľ ako nesprávne, malo byť zasiahnuté do základného práva navrhovateľa zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (článok 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom a tiež do základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.

Z obsahu spisu vyplýva, že e-mailom zo dňa 04. 10. 2013 navrhovateľ zaslal návrh na zrušenie pojednávania a ústavnú sťažnosť.

Nebolo však preukázané vedenie takého konania, ktoré by podľa názoru súdu rozhodujúceho o návrhu na prerušenie konania mohlo podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. ovplyvniť rozhodnutie súdu o náhrade škody a nemajetkovej ujmy. K námietkam navrhovateľa, že napriek rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu nadriadeného, o tom, či je a ktorý sudca vylúčený z pojednávania a rozhodovania tejto veci, musí okresný súd prerušiť konanie vo veci samej do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, dal prvostupňový súd dostačujúcu odpoveď. Odvolací súd poukazuje

na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Cdo/102/2013 z 11. 03. 2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda. Nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia nerozvedol svoje úvahy, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania, pretože tieto v rozhodnutí stručne, zrozumiteľne uviedol.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

O námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom krajský súd právoplatne rozhodol.

V danej veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to vyplýva z uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožnej veci napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06. 02. 2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013, ktorými sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými rozhodol tak, že nevylúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci na návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd dodáva, že o ústavných sťažnostiach navrhovateľa rozhodol Ústavný súd SR v stovkách (tisíckach) rozhodnutí, ktorými sťažnosti navrhovateľa odmietol, pričom zaujal principiálne názory napr. napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či mutatis mutandis sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013, preto okresný súd došiel k správnejmu názoru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.